

Реферат на тему: "Образ землі у романі "Сто років самотності" Г. Гарсія Маркеса, повісті "Fata morgana" М. Коцюбинського та міфі про Антея"

Михайло Коцюбинський

Образ землі у романі "Сто років самотності" Г. Гарсія Маркеса, повісті "Fata morgana " М. Коцюбинського та міфі про Антея.

"Яка ж ти прекрасна, земле..."

М. Коцюбинський

Земля – одвічна колискова людства, шлях до порятунку. Це зрозуміли ще давні греки, увіковічивши цю істину у міфі про Антея. З часом класики світової літератури надали цьому питанню філософсько-психологічного звучання. Зупинюсь на творах "Сто років самотності" Маркеса і "Fata morgana " М.Коцюбинського: розгляну їх у порівнянні з міфом про Антея. У всіх згаданих творах земля постає святиною, яка надає сили і снаги, проте у кожному творі образ землі поглиблюється, глобалізується (від міфу до роману). Так у грецькому міфі Геракл перемагає титана Антея, піднявши його над землею, з якої він черпав сили. Але фізична смерть героя сприймається як духовний занепад того, хто відірвався від матері-землі. Образ землі у повісті "Fata morgana " має дещо інше звучання. Селяни все життя обробляли панську землю, яку любили наче рідну. І ця любов до землі стала поштовхом людей до духовного зростання, до боротьби за свої права.

Земля у романі Маркеса постає в іншому аспекті, сповнена філософсько — психологічного змісту. Ідея її зображення збігається із повістю "Fata morgana " , і з міфом: земля – скарбниця з якої черпає свої сили народ. Проте Маркес вбачає в землі єдиний порятунок людства; висловлює надію на те, що здеморалізоване, порублене, самотнє і , здавалось би, втрачене покоління знайде спасіння, тримаючись землі, людство може знайти взаєморозуміння, солідарність, яка протилежна самотності. А той, у кого є рідна земля, — частина народу, а отже – не самотній. І життя його сповнене глибокого сенсу творіння прекрасного...